

מסכת מנחות

פרק י

א. רבי ישמעאל אומר, העמר הזה בא בשבת משלש סאין, ובחל מחמש. וחכמים אומרים, אחד בשבת ואחד בחל, משלש הזה בא. רבי חנינא סגן הפהנים אומר, בשבת הזה נקצר ביחיד ובמגל אחד ובקפה אחת. ובחל, בשלשה ובשלש קפות ובשלש מגלות. וחכמים אומרים, אחד בשבת ואחד בחל, בשלשה ובשלש קפות ובשלש מגלות:

ב. מצות העמר לבא מן הקרוב. לא בכר הקרוב לירושלים, מביאים אותו מכל מקום. מעשה שפא מגנות צריפון, ושתי הלחם מבקעת עין סוכר:

ג. כיצד היו עושים. שלוחי בית דין יוצאים מערב יום טוב, ועושים אותו כריכות במחפר לקרקע, כדי שיהא נוח לקצר. וכל העירות הסמוכות לשם, מתכנסות לשם, כדי שיהא נקצר בעסק גדול. כיון שחשכה, אומר להם, בא השמש, אומרים, הן. בא

הַשָּׁמַשׁ, אֹמְרִים הֵן. מִגָּל זֶה, אֹמְרִים הֵן. מִגָּל זֶה, אֹמְרִים הֵן. קָפָה
זֶה, אֹמְרִים הֵן. קָפָה זֶה, אֹמְרִים הֵן. בְּשֶׁבֶת אֹמֵר לָהֶם, שֶׁבֶת זֶה,
אֹמְרִים הֵן. שֶׁבֶת זֶה, אֹמְרִים הֵן. אֶקְצֹר, וְהֵם אֹמְרִים לוֹ קָצֹר.
אֶקְצֹר, וְהֵם אֹמְרִים לוֹ קָצֹר. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר, וְהֵם
אֹמְרִים לוֹ הֵן, הֵן, הֵן. וְכָל כֹּף לָמָּה. מִפְּנֵי הַבִּיתוּסִים, שֶׁהֵיוּ
אֹמְרִים, אֵין קִצִּירַת הָעֵמָר בְּמוֹצָאֵי יוֹם טוֹב:

ד. קִצְרוּהוּ וּנְתַנּוּהוּ בְּקָפוֹת, הִבִּיאוּהוּ לְעֶזְרָה, הֵיוּ מְהַבְהִיבִין אוֹתוֹ
בָּאוֹר, כְּדֵי לָקִים בּוֹ מִצּוֹת קָלִי, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אֹמְרִים,
בְּקָנִים וּבְקָלִיחוֹת חוֹבְטִים אוֹתוֹ, כְּדֵי שְׁלֹא יִתְמַעַד. נְתַנּוּהוּ לְאַבּוֹב,
וְאַבּוֹב הָיָה מְגֻקָּב, כְּדֵי שְׁיֵהָא הָאוֹר שׁוֹלֵט בְּכֻלּוֹ. שְׁטַחוּהוּ בְּעֶזְרָה,
וְהָרוּחַ מִנְשָׁבֶת בּוֹ. נְתַנּוּהוּ בְּרַחֲמֵי שָׁל גְּרוּסוֹת, וְהוֹצִיאוּ מִמֶּנּוּ
עֶשְׂרוֹן שֶׁהוּא מְגֻפָּה מִשְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶה, וְהַשָּׂאָר נִפְדָּה וְנֶאֱכָל לְכָל
אָדָם. וְחַיֵּב בַּחֲלָה, וּפְטוֹר מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא מְחַיֵּב בַּחֲלָה
וּבַמַּעֲשָׂרוֹת. כָּאֵל לוֹ לְעֶשְׂרוֹן, וְנָתַן שְׁמֻנּוֹ וּלְבוֹנָתוֹ, יֵצֶק, וּבִלָּל, הִנִּיף,
וְהִגִּישׁ, וְקָמַץ, וְהִקְטִיר, וְהַשָּׂאָר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים:

ה. מִשְׁקָרֵב הָעֵמָר, יוֹצֵאִין וּמוֹצֵאִין שׁוּק יְרוּשָׁלַיִם שֶׁהוּא מָלֵא קֶמַח
וְקָלִי, שְׁלֹא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר,
בְּרִצּוֹן חֲכָמִים הֵיוּ עוֹשִׂים. מִשְׁקָרֵב הָעֵמָר, הֵתֵר הִתְקַדַּשׁ מִיָּד,
וְהִרְחִיקִים מִתָּרִים מִחֲצוֹת הַיּוֹם וּלְהֵלֶן. מִשְׁתַּרְבּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
הִתְקִין רַבּוֹ יוֹסֶטֶן כֵּן זַכָּאִי, שְׁיֵהָא יוֹם הַנֶּהַף כָּלּוֹ אָסוּר. אָמַר רַבִּי

יהודה, וְהָלֹא מִן הַתּוֹרָה הוּא אָסוּר, שְׁנֵאָמַר (ויקרא כג), עַד עֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה. מִפְּנֵי מָה הֶרְחוּקִים מִתָּרִים מִחֲצוֹת הַיּוֹם וּלְהֵלֶן, מִפְּנֵי שֶׁהֵן יוֹדְעִין שֶׁאֵין בֵּית דִּין מְתַעֲצֵלִין בּוֹ:

ו. הָעֹמֵר הָיָה מִתִּיר בַּמִּדְיָנָה, וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם בַּמִּקְדָּשׁ. אֵין מְבִיאִין מִנְחוֹת וּבִכּוּרִים וּמִנְחַת בִּהְמָה קֹדֶם לָעֹמֵר. וְאִם הֵבִיא, פָּסוּל. קֹדֶם לְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם, לֹא יָבִיא. וְאִם הֵבִיא, כָּשִׁיר:

ז. הַחֲטִיִּם וְהַשְּׁעָרִים וְהַפֶּסֶםִין וְשִׁבְלֹת שׁוּעָל וְהַשִּׁיפּוֹן חִיבִין בַּחֲלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאִסּוּרִים בְּחֻדָּשׁ מִלִּפְנֵי הַפֶּסֶח, וּמִלְקָצֵר מִלִּפְנֵי הָעֹמֵר. וְאִם הִשְׁרִישׁוּ קֹדֶם לָעֹמֵר, הָעֹמֵר מִתִּיר. וְאִם לֹא, אִסּוּרִים עַד שֶׁיָּבֵא עֹמֵר הַבָּא:

ח. קוֹצְרִים בֵּית הַשְּׁלָחִים שְׁבַע־מָקוֹם, אֲבָל לֹא גוֹדֵשִׁין. אֲנָשֵׁי יְרִיחוֹ קוֹצְרִין בְּרָצוֹן חֲכָמִים, וְגוֹדֵשִׁין שְׁלֹא בְרָצוֹן חֲכָמִים, וְלֹא מִחוּ בִידֵם חֲכָמִים. קוֹצֵר לְשַׁחַת, וּמֵאֲכִיל לְבִהְמָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימָתִי, בְּזֶמֶן שֶׁהִתְחִיל עַד שֶׁלֹּא הֵבִיֵּאָה שְׁלִישׁ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶף יִקְצֹר וַיֹּאכִיל אֶף מִשֶּׁהֵבִיֵּאָה שְׁלִישׁ:

ט. קוֹצְרִין מִפְּנֵי הַנְּטִיעוֹת, מִפְּנֵי בֵּית הָאֵבֶל, מִפְּנֵי בְטוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ. לֹא יַעֲשֶׂה אוֹתָן כְּרִיכוֹת, אֲבָל מִנִּיחָן צָבָתִים. מִצּוֹת הָעֹמֵר לָבֵא מִן הַקָּמָה. לֹא מִצָּא, יָבִיא מִן הָעֲמָרִים. מִצּוֹתוֹ לָבֵא מִן הַלֶּחֶם.

לֹא מָצָא, יָבִיא מִן הַיָּבֵשׁ. מִצֹּתוֹ לְקַצֵּר בַּלֵּילָה. נִקְצֵר בַּיּוֹם, כָּשִׁיר.
וְדוֹקָה אֶת הַשֶּׁבֶת:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org